THE ANALYSIS OF THE SYMBOLIC EXPRESSIONS- THE CONCEPT OF BEAUTY AS REFLECTED IN BYRON AND WORDSWORTH LITERARY WORKS

Gabriela Dodenciu
PhD. Student

Abstract:The paper analyzes the bridge between the period of Enlightenment and that of Romanticism which was represented by the writings of William Godwin, which can be considered as part of the first period of English Romanticism, continuing with the "Lake poets" ,Wordsworth, Coleridge and Southey and last but not least, the second generation of romantic poets, Byron, Shelley and Keats.
We will continue to talk about the artistic vision of romantic poets, about the concept of beauty that interests us, focusing on some of the most famous romantic poets at European level, Lord Byron and William Wordsworth. We will compare Wordsworth's attitude to Byron's regarding the concept of "beauty" in connection with the romantic movement of the 18th century. In addition, we will confine ourselves to a few poems, such as, "Wandered Lonely as a Cloud", "The Prelude," "Lyrical Ballads", "The Idiot Boy," "The Tables Turned","The World is Too Much with Us" by Wordsworth and "Childe Harold's Pilgrimage", "The Bride of Abydos "," She Walks in Beauty" by George Gordon Byron, better known as Lord Byron.

Keywords: beauty, romanticism, Enlightenment, language, linguistics.

Puntea de legătură între perioada Iluminismului şi ce a Romantismului, au reprezentat-o scrierile lui William Godwin, care poate fi considerat ca făcând parte din prima periodă a Romantismului englez, continuând cu “Poeţii lacului”, din care au făcut parte aWordsworth, Coleridge şi Southey şi nu în ultimul rând, a doua generaţie de poeţi romantici, din care amintim pe Byron, Shelley şi Keats. În continure vom vorbi despre viziunea artistică a poeţilor romantici, vizavi de conceptul de frumusețe care ne interesează, axîndu-ne pe unii din cei mai cunoscuți poeți romantici la nivel european, Lordul Byron și William Wordsworth.

Vom compara atitudinea lui Wordsworth cu cea a lui Byron față de conceptul „frumuseții” raportat la mișcarea romantică din secolul al XVIII-lea. În plus, ne vom limita la câteva poezii, cum ar fi, în mod specific “Wandered Lonely as a Cloud”, „The Prelude”, „Lyrical Ballads”, „The Idiot Boy”, “The Tables Turned”, “The World is Too Much with Us” de Wordsworth și „Childe Harold’s Pilgrimage”, „The bride of Abydos”, “She Walks in *Beauty*” de George Gordon Byron, cunoscut mai bine ca Lordul Byron.

Ei personal s-au întâlnit doar o singură dată, în primăvara anului 1815, la casa lui Samuel Rogers. Wordsworth "a vorbit prea mult", potrivit lui Rogers, dar Byron a fost de neoprit. Acasă, după aceea, a spus soției sale Annabella că "nu am avut decât un sentiment de la începutul vizitei până la sfârșit - reverență" [1, p.129]. Și asta este tot ce știm despre singura întâlnire dintre cei doi poeți englezi dominanți ai perioadei romantice. Ambii au fost conștienți de eminența

BDD-A29735 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.15 (2026-09-14 15:13:14 UTC)

celuilalt. Rogers şi-a aranjat cina în mod special pentru a-i aduce împreună. Ei erau, de asemenea, conştienţi de comentariile publice ale lui Byron despre poezia lui Wordsworth - revizuirea poeziei sale din 1807, iar critica sa generală a fost pusă în două pasaje ale revistelor englezeşti şi revistelor şcolare. Poetul lacurilor, despre care aminteam mai sus ca fiind Wordsworth, este acela care a descris frumuseţea peisajelor Ţinuturilor Lacurilor, zonă în care a locuit. Frumuseţea acestor locuri l-a atras, atât datorită peisajelor mirifice, cât şi datorită faptului că zona era oarecum neatinsă de dezvoltarea industrială, care avea loc în acea perioadă şi încă păstra simplitatea şi tradiţiile patriarhale.

Wordsworth, în operele sale, nutrea simpatia faţă de simplitatea oamenilor. În operele lui regăsim un număr mare de figuri de stil, de comparaţii, cu ajutorul cărora a reuşit să creeze tablouri idilice din natură, cu un puternic caracter sentimentalist.

Poeziile sale reprezintă expresia sentimentelor, prin intermediul asocierilor simpliste şi în acelaşi timp foarte expresive, de o frumuseţe grăitoare. La Wordsworth, întâlnim un număr mare de balade lirice, care au luat naştere în urma colaborării cu Coleridge şi anume “Balade lirice” (Lyrical Ballads) şi care au dus la o manifestare aparte a Romantismului englez. În operele sale, realul şi irealul capătă o dimensiune aparte, se contopesc, frumuseţea şi misterul vieţii fiind expuse printr-un farmec mistic şi spirtual.

William Wordsworth, care este considerat unul dintre cei mai magnifici şi influenţi "poeţi ai naturii" [2, p.15], a publicat numeroase opere care sunt puternic caracterizate de percepţia sa cu privire la natură. După ce au fost publicate acum mai bine de 200 de ani, ideile şi conceptele pe care poetul le-a formulat sunt încă de o importanţă deosebită, în special în perioadele actuale de globalizare progresivă, poluarea mediului şi degenerarea naturii. Datorită actualităţii, intensităţii şi modului remarcabil de a ilustra frumuseţea şi grandoarea naturii, mă voi concentra asupra analizei conceptului şi a descrierii naturii în lucrările lui Wordsworth.

Supranaturalul şi iraţionalul, capătă la Wordsworth o atitudine extremă, în operele sale manifestând un puternic aspect ireal, el văzând peste tot în natură manifestarea unor forţe supranaturale. Frumuseţea naturii şi misterul vieţii, reprezintă pentru autor principale teme în operele sale. Poezia sa este strâns legată de trăirile sale din copilărie, de unde şi dezvoltarea iubirii sale pentru natură, care s-a concretizat atât din frumuseţea naturii, cât şi din temerile sale. Dacă ne raportăm la poezia intuitivă, natura este prezentată sub forma unui cadru simplist, familiar, unde sufletul se regăseşte şi dă naştere unor stări cu adevărat profunde. Poemele sale au reprezentat o deschidere de drum pentru generaţiile următoare de poeţi despre care vom discuta ulterior. Wordsworth a împărtăşit un stil uşor de înţeles, simplist, în care amintirile copilăriei revin în mintea adultului şi unde, cu ajutorul metaforelor, iau naştere anumite imagini în care sunt prezentate peisaje naturale.

Wordsworth considera că natura este cea care duce la o bună funcţionare a minţii umane, el afirmând, ori de câte ori avea ocazia, că atât spiritul cât şi factorul social, îşi găsesc dezvoltarea prin uniunea cu natura. Oamenii simpli îşi păstrează puritatea, frumuseţea, sensibilitatea şi spiritul nobil, deoarece convieţuiau în natură, în timp ce aceia care se îndepărtau şi aderau la spiritul progresist, îşi pierdeau aceste calităţi.

În descrierea frumuseţii naturale, Wordsworth foloseşte o tehnică specifică, natura fiind personificată, iar umanitatea capătă alte valenţe, unele “naturale”. Acest mod de comutare a identităţii, de interschimbabilitate, se realizează prin utilizarea unor metafore comune celor două

BDD-A29735 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.15 (2026-09-14 15:13:14 UTC)

planuri, al naturii şi al umanităţii, ele practic fiind concepute ca unul singur, de unde şi ideea de comuniune a omului cu natura.

În ceea ce priveşte poemele sale, putem spune că toate descriu, într-un fel, frumuseţea naturii. Şi aceasta este ceea ce vom vedea acum.

De exemplu prezenţa apei în acele poezii în care apare marea, cum ar fi "Liniile scrise lângă Richmond pe Tamisa, seara", când Wordsworth spunea:

Oh, glidează! pentru totdeauna;
Sufletul tău liniştit,
Până când toate minţile noastre vor curge mereu,
Aşa cum curg apele tale adânci. [3]

În această poezie, apare un ocean foarte imens şi că maiestatea şi măreţia oceanului încă controlează individul şi specia.

Un alt exemplu ar fi "*Lines written a few miles above Tintern Abbey*":

Cât de des, în spirit, m-am întors la tine, Sylvan Wye!
Tu călătoreşti prin pădure,
Cât de des a fost îndreptat spiritul meu către tine! [3]

Aici, acea mare adâncă albastră sau acel râu ne arată că apa aparent calmă se poate schimba în valuri puternice şi ar produce o inspiraţie în poetul care si-ar schimba sentimentele.

De asemenea, putem găsi "natura" în poemul său numit "Excursia", unde apără contemplaţia naturii pentru a atinge cunoştinţe morale.

Am scris toate aceste exemple pentru că eu cred că este interesant să vedem cum Wordsworth a văzut natura în unele dintre poeziile sale, deoarece putem spune că natura este tema principală şi că această temă joacă un rol foarte important în toate lucrările sale. Cu toate acestea, aş dori să îmi concentrez atenţia asupra poeziei numite *"Lines written in early spring"*, scrisă de Wordsworth, unde găsim o mulţime de exemple pe tema naturii. Se vorbeşte în principal despre acest subiect.

"Lines Written In Early Spring" este un poem clasic pentru Wordsworth. Practic, el îşi exprimă iubirea pentru simplitate, sensibilitate şi iubire a naturii. În această poezie, Wordsworth contrastează fericirea şi plăcerea percepută a lumii naturale cu starea sumbră a omenirii. El prezintă această temă cu ultimele două linii ale primei strofe: *"În acea stare dulce, când gândurile plăcute dau gânduri triste la minte"*.

Wordsworth sugerează apoi că fericirea naturii ar trebui să fie privită in paralel cu o fericire a omenirii: *"Pentru faptele ei corecte natura a legat sufletul uman care a trecut prin mine; Şi mai mult mi-a înmuiat inima să gândesc ce a făcut omul din om."* Această poezie se referă în principal la natură într-un mod foarte pozitiv. Este într-adevăr o recreere a atmosferii de primăvară pentru că spune *"şi" credinţa mea că fiecare floare"* (r.11) sau *"păsările din jurul meu s-au apucat şi au jucat"* (r. 13). Ceea ce este descris în aceste exemple este foarte asemănător cu acel sezon de primăvară.

Te face să te simţi foarte calm şi relaxat, pentru că descrie acel sezon cu adjective armonioase şi sensibilitate. De asemenea, putem vedea acel calm în strofele 17, 18, 19 şi 20, unde spune că *"crengile înfloritoare îşi răspândesc fanii, pentru a prinde aerul briz şi trebuie să cred că fac tot ce pot, că acolo este plăcere"*. Aici, el recreează şi acel sentiment de respiraţie a aerului pur, pentru că sa spus întotdeauna că, atunci când sunteţi aproape de natură, aerul nu este

BDD-A29735 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.15 (2026-09-14 15:13:14 UTC)

poluat, deci este mai curat și nu există dificultăți de respirație. Deci, aici el spune că el s-a culcat într-un copac văzând natura minunată și respirând acel aer curat pe care îl aduce natura.

Cred că în această poezie natura are un rol foarte important și, deși pentru Wordsworth, natura avea semnificații diferite în funcție de poemul despre care vorbește, în care putem vedea cu ușurință că natura este descrisă aici ca acea senzație de calm, de a fi în armonie și de a vedea păsările care se joacă sau frunze înfloritoare și aer curat. Deci, trebuie să spunem că această poezie este un exemplu foarte bun al viziunii lui Wordsworth asupra temei naturii.

Conceptul naturii a fost examinat cu atenție în ceea ce privește utilizarea lui William Wordsworth în legătură cu modul în care acesta a fost folosit în generalizarea "*I Wondered Lonely as a Cloud*" ca exemplu ilustrativ.

Narcisele (dans, evoluția dansului): În primul rând, narcisele sunt ca niște oameni galbeni care păstrează compania vorbitorilor atunci când se simt singuri. Fericirea narciselor îi poate întotdeauna înveseli și el poate spune că sunt fericiți pentru că dansează. Unele variante ale cuvântului "dans" apar în fiecare din cele patru versuri .De asemenea, vorbitorul este surprins de numărul de narcise care există. Deseori ne gândim la narcise ca la o floare pe care oamenii o plantează în grădinile lor de primăvară, deci ar fi surprinzător să vezi mii de narcise într-un lac izolat.

Strofa 3-4: Narcisele sunt personificate ca o mulțime de oameni. Această personificare va continua pe parcursul poeziei.

Strofa 6: Narcisele nu pot "dansa" de fapt, așa că Wordsworth îi atribuie o acțiune care este asociată cu oamenii.

Strofa 9: Vorbitorul spune că linia de narcise este "fără sfârșit", dar știm că acest lucru nu poate fi strict adevărat: toate lucrurile bune ajung la sfârșit. Acesta este un exemplu de hiperbolă sau exagerare.

Strofa 12: Personificarea narciselor devine mai specifică. "Capetele" narciselor sunt partea florii cu petalele. Este mai mare și mai grea decât tulpina.

Strofa 13-14: Valurile intră și în unele acțiuni de dans (și personificare), dar narcisele nu trebuie să fie depășite - ele sunt mai fericite decât valurile.

Strofele 21-24: Wordsworth își imaginează narcisele în viziunea sa spirituală, pentru care folosește metafora unui "ochi interior". Inima lui dansa ca și o persoană.

Nori, cer și paradis:"M-am rătăcit singură ca un nor" are atmosfera îndepărtată, străveche, sugerată de titlu. Vorbitorul se simte ca un nor, îndepărtat și separat de lumea de mai jos. Dar această distanță devine un lucru bun atunci când vine pe narcise, care sunt ca stelele mici. Este ca și cum problema de la început este că el nu s-a ridicat suficient de înalt.

Strofele 1-2: Începutul poemului face o asemănare între rătăcirea vorbitorului și mișcările "singure" îndepărtate ale unui singur nor. Norii nu pot fi singuri, așa că avem un alt exemplu de personificare.

Îngeri și spirite: Trebuie să ne aprofundăm puțin în poezie, dar credem că Wordsworth încearcă cu siguranță să asocieze florile cu ființe angelice sau cerești. Poate că se gândea la Paradisul lui Dante din Comedia Divină, în care toți îngerii și sufletele binecuvântate ale cerului formează o floare mare. Cu toate acestea, Wordsworth este un poet mai naturalist (adică, strict realist) decât Dante, astfel încât imaginea îngerilor este extrem de subtilă.

Strofa 4: Este posibil să fi auzit expresia "gazdă cerească" în ceea ce privește îngerii sau spiritele. Credem că Wordsworth adaugă cuvântul "gazdă" pentru a sugera această conexiune.

BDD-A29735 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.15 (2026-09-14 15:13:14 UTC)

Strofa 10: Stelele sunt asociate și cu îngerii, astfel încât compararea similară a florilor cu stelele "să clipească" întărește conexiunea.

Strofa 12: Cuvântul "strălucitor" este derivat din cuvântul "sprite", adică un spirit local, aproape ca o zână.

În poemele sale "The World is Too Much with Us" și "Nutting", William Wordsworth folosește portretizarea frumuseților naturii pentru a deplânge lăcomia omului care exploatează fără minte natura. Scrisă în Germania, poemul "Nutting" evocă amintirea lui Wordsworth cu privire la sentimentele turbulente pe care le-a avut atunci când a fost "înnebunit" ca băiat. William Wordsworth scrie despre un lemn frumos, curat, a cărui frumusețe și puritate l-a distrus prin lăcomia lui de a strânge nucile. Continuând în aceeași direcție, în "The World is Too Much with Us", poetul plânge inima omenirii, care a ajuns sub influența avariei nefondate și care nu mai este mișcată de frumusețea naturii.

Wordsworth descrie locul secret, neexplorat, la care s-a dus, după ce s-a zbătut peste pietre și a călcat peste ferigi încâlcite în "Nutting". Este un loc de o liniște perfectă, unde inima poetului se bucură de o mare bucurie. El descrie colțul unde se așează printre florile de sub copaci. Poezia transmite un sentiment profund de pace și meditație atins de om prin conectarea cu natura. Liniile finale ale poeziei transmit sentimentul spiritual că frumusețea naturii s-a contopit cu poetul.

În "The Tables Turned" se manifestă o distincție clară între natură și cultură. În contradicție cu natura, care este în întregime pozitivă, reprezentarea culturii este reprezentată negativ. În poezie, Wordsworth descrie cultura ca fiind foarte influențată și formată de gândirea empirică și rațională, apărând astfel "plictisitoare" și "luptă" (r.9). Având în vedere contextul social și economic al romantismului care se caracterizează prin urbanizare, industrializare și război, se poate considera că acești factori ai culturii contribuie la o deratizare tot mai mare, o orbire și o indignare emoțională a omului pe care poetul o evidențiază în r. 2 și r. 27. Aici se poate vorbi despre Neumann care caracterizează cultura și societatea ca fiind "o forță represivă, chiar coruptoare, controlând și dominând cetățenii" [4, p.124]. Wordsworth descrie elementele distructive și degenerative ale culturii și ale produselor sale, folosind expresii precum "truda și necazul" (r.4), "necazul nesfârșit" (r.9) și "uciderea" (r.28).

După cum afirmă Stevens, în momentul în care natura începea să fie amenințată de industrializarea și urbanizarea progresivă, ea a dobândit o valoare mai mare [5, p.17], iar scriitorii și-au întărit interesul în natură și, spre deosebire de Iluminism, romantismul a fost marcat de un accent pe individualitate, emoție și imaginație [5, p.16]. Aceste tendințe pot fi observate în mod clar în lucrările lui Wordsworth, în special în poemul său "The Tables Turned", care se caracterizează prin venerarea pe care o arată poetul în natură.

Este important ca Wordsworth să sporească cuvântul "natură" prin valorificarea scrisorii sale inițiale, un act care poate fi atribuit importanței pe care poetul o atașează naturii:

Fie ca natura să fie profesorul tău.
Are o lume a bogăției gata, (r.16-17)

Mai mult, se observă că poetul descrie natura ca pe o "femeie", ceea ce arată că el privește natura ca marea mamă a tuturor, comparabilă cu Gaia, zeița Greciei vechi a Pământului care dă forma oricărui lucru. Aceasta poate fi interpretată ca o referire la credința lui Wordsworth în divinitatea și sublimitatea naturii. Mai mult, ea poate fi văzută ca o modalitate de a ilustra

BDD-A29735 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.15 (2026-09-14 15:13:14 UTC)

ideea poetului despre natură având propria sa prezență și existență care este independentă de existența umană, deși este importantă și merită să fie păstrată și protejată.

Intenția lui Wordsworth de a "capta frumusețea peisajului" [6, p.107] se manifestă prin grandoarea pe care poetul o atribuie mediului înconjurător natural, care devine perceptibil în modul emoțional, figurativ de scriere, vizând "evocarea imaginilor în mintea cititorului" [5, p.126]. Prin urmare, prin transmiterea sentimentelor și a emoțiilor pe care le-a experimentat în natură.

Wordsworth intenționează să lase cititorii să participe la această stare emoțională sublimă și la puterea înălțătoare a naturii, considerând că poezia sa funcționează ca mediator între natură și om.

Mai mult, soarele, câmpurile largi și păsările cântate sunt descrise într-un mod care arată impactul emoțional profund și mișcarea experiențelor lui Wordsworth în natură și explorarea minunilor și a bogățiilor sale care par să-l copleșească. Astfel, se poate ajunge la un acord cu Chaplin și Faflak, care descriu Wordsworth ca fiind inspirat de natură și, prin urmare, privindu-i natura ca "autoritatea capacității poetice" [6, p.107]. În "Prefața la baladele lirice", Wordsworth caracterizează poezia ca fiind "spargerea spontană a sentimentelor puternice"; referindu-se la afirmația precedentă, se poate susține că aceste "sentimente puternice" care permit scrierea poetică derivă direct de la angajarea în natură și se confruntă cu sublimul și strălucirea sa.

William Wordsworth este un închinător al naturii, devotatul naturii sau înalt preot. Dragostea lui de natură a fost probabil mai adevărată și mai delicată decât cea a oricărui alt poet englez, înainte sau de atunci. Natura vine să ocupe în poemele sale un statut separat sau independent și nu este tratat într-o manieră obișnuită sau trecătoare, ca de către poeții dinaintea lui.

Din moment ce William Wordsworth este cunoscut ca tatăl poeziei romantice, atitudinea sa față de natură este extrem de importantă. Conceptul naturii este important nu numai pentru William Wordsworth, ci și pentru alți poeți care au trăit în timpul lui Wordsworth și cei care au trăit după el. Natura în sine este o componentă foarte importantă a romantismului englez, făcând-o una dintre cele mai importante caracteristici ale poeziei romantice. Acest accent pe natură devine foarte evident atunci când privim baladele lirice, primul volum de poezie compus de William Wordsworth și co-autor al prietenului său Samuel Taylor Coleridge și publicat pentru prima dată în 1798. A doua ediție a aceluiași volum a fost publicată în 1800, în timp ce ediția a treia și finală a fost publicată în 1802 [7]. După cum s-a menționat mai sus, înțelegerea naturii și a semnificațiilor asociate acesteia depinde în primul rând de subiectul și de vârsta în care apare lucrarea naturală. Acest lucru este valabil și pentru baladele lirice. Poemele incluse în acest volum sărbătoresc natura și o pun în fața altei considerații. Poeziile au fost foarte simple și lirice destinate să fie cântate de păstorii care sunt în mod natural asociați cu natura și care au o legătură puternică cu ea, deoarece își petrec cea mai mare parte a timpului cu turmele lor în spațiul natural deschis din țara Angliei. Limbajul volumului este ușor de reflectat prin simplitatea naturii în sine. Pe scurt, pentru Wordsworth, natura este ceva sfânt și este văzut ca un profesor, deoarece el declară în mod expres că "lasă natura să fie profesorul tău".

Pe de altă parte, alți poeți priveau natura ca ceva plăcut încercând să imite atitudinea lui Wordsworth față de ea și considerând-o ca o sursă primară de inspirație pentru poezia lor.

Printre acești romantici englezi a fost și cel mai de seamă reprezentant al Romantismului britanic - George Gordon Noel Byron Toată această faimă reiese nu doar din opera sa, ci și din

BDD-A29735 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.15 (2026-09-14 15:13:14 UTC)

viaţa pe care a trăit-o într-un mod foarte extravagant. A fost un scriitor a cărui reputaţie a fost recunoscută la nivel european, dar şi mondial.

Fire excentrică şi singuratică în acelaşi timp, a început să scrie încă de la vârsta de 14 ani. Încă din primele sale scrieri, "Piese fugare" (Fugitive Pieces), se remarcă nonconformismul de care dădea dovadă şi structura sa psihologică. Versurile sale erau aspru criticate de societate, deoarece, prin intermediul lor, autorul îşi exprima nemulţumirea şi repulsia faţă de tot ceea ce ţinea de mediul social.

Popularitatea sa nu a corespuns întotdeauna cu modul de evaluare critică. În opera sa a reuşit să creeze un personaj – erou, care, în general, era bântuit de iubiri interzise şi era condus de o pasiune distrugătoare. Eroul lui Byron este un personaj melancolic, care deţine un curaj aparte şi principii nobile. Este cazul lui Harold, al lui Cain, al lui Manfred şi al multor altora. Eroii lui sunt oameni cu pasiuni puternice, care nu-şi găsesc locul în societatea în care trăiesc. De aici conflictul dintre personaj şi societate.

Natura și elementele sale sunt în mare parte personificate și joacă adesea un rol meditativ, semnificativ pentru înțelegerea realității de către cititor. Auspicii care pot fi văzute în toate poeziile intenționează să ne ducă înapoi în vremurile străvechi, atât de idealizate de poeții romantici. Adesea am observat referirea la Biblie în ceea ce privește o privire iminentă și o pedeapsă inevitabilă pentru faptele omenirii. Dumnezeu este lăudat ca acel ideal etern pe care trebuie să-l căutăm pentru dezvoltarea de sine.

Pentru Byron, frumusețea naturii a fost o completare puternică a emoției și civilizației umane. Spre deosebire de Wordsworth, care a idealizat Natura și în mod esențial l-a deificat, Byron a văzut natura mai mult ca un companion al omenirii. Desigur, frumusețea naturală era adesea preferabilă răului uman și problemelor care au urmat civilizației, dar Byron a recunoscut și elementele periculoase și dure ale Naturii. "Prizonierul din Chillon" leagă Natura de libertate, prezentând în același timp aspectele potențial letale ale Naturii în valurile mari care par să amenințe că vor inunda temnița. "Pelerinajul lui Childe Harold" privește la natură ca la un refugiu al conflictului uman, dar vede acolo, în mijlocul avalanșelor și vulcanilor, furia aprigă a lumii naturale. Din punct de vedere european, Byron este exponentul și cea mai renumită figură a întregii mișcări, omul care a însumat în sine calitățile sale esențiale și, prin exemplul său inspirat.

"Pelerinajul infantelui Harold" (Childe Harold's Pilgrimage) este cel mai mare poem confesional al perioadei romantice din literatura engleză. Se presupune că, de la ziua lui Byron până în zilele noastre, Infantele Harold este însuși Byron sau pentru ca concepția sa despre el însuși și asta, în ciuda protestelor lui Byron contrarii, atât în scrisorile sale, cât și în *Prefațele* la Cantos I și II, în care el se referă la Harold ca la "un personaj fictiv" și "un copil al imaginației".

Infantele Harold de la primul cantos este într-adevăr o figură imaginară, deși poate că a dobândit multe detalii din viața personală a lui Byron. În personalitate el este un compus al multor elemente distincte și chiar disparate ale eroilor literari. "La vârstă și în unele dintre atitudinile sale, el este un copil al naturii, în aparența sa și cu păcatele sale arse și pasionale, el seamănă cu cel al goticului, în meditațiile sale și în reacțiile sale personale față de om și natura se aseamănă cel mai mult cu acele tipuri din secolul al XVIII-lea, Egoistul Negreșit și Omul Sentimentului" [8, p.132].

El este un copil al naturii în atitudinea sa față de lumea naturală pe care o iubește:

"Să ședem pe pietre, să facem o inundație și să cădem,
Pentru a urmări încet scena umbroasă a pădurii,

BDD-A29735 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.15 (2026-09-14 15:13:14 UTC)

Unde stau lucrurile care nu au domnia omului." (II, 25)

Harold însuși numește natura - mama sa și copilul său. Se identifică cu "munți înalți, deșert, pădure, cavernă, spumă de spărgătoare". Următoarea strofă (72-75) confirmă faptul că Harold se amestecă cu un spirit universal încorporat în natură.

El dorește să devină "o porțiune" a tuturor celor din jurul lui, să primească "un sentiment" din munți, să fie torturat de "zumzetul orașelor umane". El poate vedea "nimic care să nu se abată în natură" decât să fie "o legătură reticentă într-un lanț trupesc", să fie o creatură a cărnii posedată de un suflet aspirant care ar purta:

"Și cu cerul - vârful - câmpia ascendentă
De Ocean, sau stelele, se amestecă - și nu în zadar." (III, 72)

Declarându-și propria "absorbție" în asemenea fenomene naturale, încearcă să-și asimileze farmecul mediului înconjurător, să se integreze în ordinea și armonia naturii.

Tema "sufletului singuratic" apare din nou în al treilea canto și este, în general, asociată cu cea a naturii. Călătoria din Rin a oferit subiecte de meditație sufletului singur. Între singurătatea Alpilor, Byron devine pentru un timp un adevărat discipol al lui Wordsworth. El intră și în această comuniune cu natura, în care munții, cerul și marea sunt considerați o parte a lui.

Dar în cele din urmă se întoarce la sfidarea mândră a rebelului promethean, care este motivul dominant al canto-ului.

"N-am iubit lumea și nici lumea pe mine;
Nu i-am lustruit suflarea, nici nu m-am plecat
Pentru idolatriile sale un genunchi pacient ... " (III, 113)

Canto se termină cu o adresare fiicei sale. Dragostea față de fiică este singura legătură a omului cu omenirea lui Harold față de omenire și este singurul lucru care îl ține în viață.

Probabil niciun alt poet decât Byron nu a încapsulat singurătatea romantică a unui spirit în natura, cu care se confruntă rezultatele rațiunii, dar care se uită încă la mister și încântare și caută sublimul. Dar, deoarece gândirea occidentală însăși este conceptuală și teoretică, nu este capabilă sau suficientă în limbaj să-și exprime unitatea cu natura, ci trebuie să lase poetul să se simtă neputincios în fața ei:

Aș putea întruchipa și dezbina acum
Ceea ce este cel mai mult în mine, - aș putea face rău
Gândurile mele la exprimare, și astfel aruncați
Sufletul, inima, mintea, pasiunile, sentimentele, puternice sau slabe,
Tot ce aș fi căutat și tot ce caut,
Bear, știți, simțiți și totuși respirați - într-un singur cuvânt,
Și un singur cuvânt ar fi fulger, aș vorbi;
Dar, așa cum este, trăiesc și mor fără să fiu,
Cu un gând cel mai fără voce, învelind-o ca o sabie.

Byron, mai deschis față de iminența celor din jurul lui, este înclinat să nu poată susține etapa contemplativă, este în orice moment vulnerabil în univers și ce gânduri ar putea să trezească în el, în contradicție cu oamenii, și numai uneori în acord cu misterul infinit dincolo de ceea ce a fost numit în zilele noastre puterea de acum. Dar el este în mod constant adus pe pământ, nu prin natură - ci prin însăși natura umană.

BDD-A29735 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.15 (2026-09-14 15:13:14 UTC)

Nu există nici o îndoială că, inițial, Byron a fost influențat de Wordsworth în compunerea Canto-ului 3 a Pelerinajului lui infantele Harold, așa cum s-a raportat în "Conversațiile lui Byron cu lordul Medwin" [9, p.41], atunci când cei doi poeți s-au întâlnit la Geneva și ecourile lui Wordsworth sunt uneori foarte transparente:

Tot cerul și pământul sunt încă - deși nu sunt în somn,
Dar fără suflare, pe măsură ce creștem când simțim cel mai mult;
Și tăcut, în timp ce stăm în gânduri prea adânci:
Tot cerul și pământul sunt încă: de la gazdă înaltă
De stele, la lac și litoral de munte,
Totul este concentrat într-o viață intensă,
În cazul în care nu se pierde un fascicul, nici aer, nici frunză,
Dar are o parte din ființă și un sens
Din ceea ce este de toate Creatorul și apărarea.

dar Byron merge mai departe decât Wordsworth, adânc în propriul său psihic, cu istoria sa tulburătoare, care îi făcuse de fapt mai multă emoție decât a fost la Wordsworth. De la primul său sentiment de reverență pentru Wordsworth, care experimentase la singura lor întâlnire de la Londra, la o cină din primăvara anului 1815, sentimentele de respect reciproc care au fost disipate, înlocuite în cazul lui Byron, dezamăgit de excursionul "somnoros" "Există, fără îndoială, multe talente naturale vărsate de-a lungul excursiei, dar se află pe stânci - unde stau și stagnează sau ploaie pe nisip - unde se prăbușește fără fertilizare - cine îl poate înțelege?" [10, p.39]. După cum demonstrează Philip Shaw, mobilitatea și discursul lui Byron prin intermediul imaginilor sale sunt contraste cu poetica lui Wordsworth de incompleție în disciplina auto a stratificării [10, p.38]. Antipatia lui Byron către Wordsworth a crescut în măsura în care el se confruntă cu excluderea din propriul său cerc și din societate, sublimul natural al lui Wordsworth fiind prea neplăcut pentru el, suferind de la încălcările ordinii naturale pe care o trăise.

"My springs of life were poisoned". A scris în această stanză 7 din Canto 3 de infantele Harold, arătând "rănile care nu ucid, dar nu vindecă" în stanza 8 și pe stanza 9, , și ecouri ale constrângerilor fizice ale șublerelor, lanțului, sunt arătate în mod clar în efectul pe care l-au avut pentru toată viața adultă:

Lui îi fusese prea repede, și a găsit
Drogurile erau pelin; dar a umplut din nou,
Și dintr-un izvor mai curat, pe un pământ mai strălucitor,
Și a considerat că izvorul ei este perpetuu; dar în zadar!
Totuși, în jurul lui, el a strâns un lanț invizibil
Ceea ce se făcea pentru totdeauna, fettering, deși nevăzut,
Și grea, deși nu sa lăsat în urmă; purtat cu durere,
Ceea ce punea, deși nu vorbea și devenea dornică,
Intrând cu fiecare pas, a trecut prin multe scene

A fost o dorință simultană pentru sursa pură a naturii și neîncrederea ei profundă față de ea, care marchează juxtapozițiile ciudate pe care le observăm, de exemplu, ca după un pasaj de frumusețe, după cum a remarcat criticul Jane Stabler. Ea observă că dependența lui Wordsworth față de categoria de armonizare "contravine iresponsabilității [...] juxtapunere și antiteză Byronic". Acest lucru este fără îndoială adevărat - Byron nu se poate angaja în totalitate.

BDD-A29735 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.15 (2026-09-14 15:13:14 UTC)

Byron a oferit un răspuns mai complex al omului față de situația sa ca om în istorie, totuși un om care a îmbibat impulsul clasic prin educație, care avea să supună natura în numele civilizației, dar acum a descoperit că civilizația dorește: înțelepciunea adevărată era să se găsească în întoarcerea în natură, ca în Stanza 46.

Deplasați-vă cu acestea; lumea adevărată a Înțelepciunii va fi
În propria creație sau în tine,
Natura maternă! pentru cine te plac pe tine,
Astfel, pe malurile celui mai mare Rin?
Acolo, Harold se uită la o lucrare divină,
O combinație între toate frumusețile; fluxurile și taxele,
Fruct, frunziș, crag, lemn, câmp de porumb, munte, viță,
Și castele din șerpii care respirau la adio

Putem reține că reunirea cu Natura, așa cum a fost descrisă aici, ca o lucrare divină, dar o dispensare cu conducători, ca și în "castele fără capetenii".

De fapt, Byron a vrut să se întoarcă la sursa creației în sine. Centrarea lui Byron asupra Creatorului aduce comunicarea cu natura ca fiind o comunicare cu o sursă sacră. Deoarece toate civilizațiile au tendința să se distanțeze de natură, Byron merge de fapt într-o altă direcție, trecând prin trecut, restaurând natura umanității care o uitase, revenind la ea ca sursă primară de conștiință, ca în stanza 91 din Canto 3 din Pelerinajul lui Infantele Harold.

Nici în zadar nu a făcut persanul timpuriu
Altarul lui înălțimile și vârful
De munți pământești și, astfel, iau
Un templu potrivit și nevăzut, acolo pentru a căuta
Duhul, în ale cărui onoare altare sunt slabe,
Uimit de mâinile omenești. Vino și compara
Coloane și locuințe idolice, goth sau greacă,
Cu tărâmurile Naturii de cult, pământ și aer,
Nici nu se fixează pe adăposturile fondului să vă circumscrie rugăciunea!

Această distanțare de civilizație înseamnă că însăși construcțiile care o susțin sunt interogate: gândindu-se însuși, lac subiectul și obiectul său, care devenise în Wordsworth un "I" suprasolicitant, ceea ce a devenit ceea cu ce suntem familiarizați cu noi în sine și natura, "Eu" proiectat pe un obiect inert. Această subiectivitate suprasolicitată a fost lăsată deoparte de către Byron, el observând că realizările civilizației au fost supuse la ruină, o temă pe care trebuia să o dezvolte până la conștiința deplină în apelul civilizațiilor care au fost aduse la degradare, așa cum este descris în următorul Canto, Canto 4 de Infantele Harold.

Poziționarea ontologică a lui Byron în sine este mai conștientă de conexiunile sale umane atât în istorie, cât și în viitor. Wordsworth vorbește despre o valoare compensatorie, că natura este o recompensă, în timp ce pentru Byron ea are o valoare absolută mai mult atât ca mister, cât și ca locul omului în ea. Aceste Canturi, în special Canto 3, ilustrează probabil că civilizația a mers prea departe fără a ține cont de natură, la fel cum în zilele noastre puterea tehnologică amenință habitatele și resursele, natura însăși.

Dar ceea ce a fost în primul rând în mintea lui Byron a fost pierderea fiicei sale, Ada, atunci când a început să scrie Canto 3 al lui Infantele Harold a fost influențat de teoria familiei Rousseau și de familia din natura. El a început Canto 3 cu o invocare la ea, și a rotunjit

BDD-A29735 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.15 (2026-09-14 15:13:14 UTC)

meditațiile sale în stanze adresate ei. De-a lungul acelui Canto, el își împărtășește experiențele cu idealismul pe care la remis din Rousseau și citirile sale din Wordsworth: este interesant faptul că Wordsworth se transformă în singurătatea sa în natura umană comună și în faptele de bunătate care le leagă, unde găsește comunitate; în timp ce Byron descrie o călătorie prin propriile sale experiențe și așteptările pe care le avea asupra lui și a altora și că este lăsat singur.

Apele în care se îmbarcă, apele mai largi și continuarea înregistrării gândurilor sale în timp ce ajunge la Villa Diodati, ajungând la starea liniștită a minții prin contemplarea lacului Leman, sunt pe întregul Canto o expansiune a acelei experiențe oceanice, de a fi la unu în natură, dar contrastează cu vestea războiului și vărsării de sânge care a urmat interacțiunile omului cu propriul său tip.

Faptul extraordinar este că, în ciuda acestui început rău, Byron a avut o înțelegere a naturii și un sentiment pentru natură, care astăzi îl va descrie ca pe un eco-poet.

Există o plăcere în pădurile fără pietoni,
Există o răpire pe țărmul singuratic,
Există o societate în care nimeni nu intră,
Prin Marea adâncă și muzică în vuietul ei:
Nu-mi place omul mai puțin, dar mai mult Natura,
Din aceste interviuri, în care am furat
Din tot ce pot fi sau am fost înainte,
Să se amestece cu Universul și să simtă
Ceea ce nu pot exprima, totuși nu pot ascunde toate.

Pentru a trăi asupra întrebării dacă Byron era un poet ecologic, în Canto 3 există un vocabular care spune despre o înspăimântare cu Natura, acel cosmos mai larg pe care Natura îl prezintă contemplației, sensului și destinului; de la legătura naturii cu istoria umană "ploaia roșie" a stanzei 17, cu legătura indisolubilă cu Natura în acea stanză 18 și 19; fraza-cheie a stanzei 20 *"mireasa face sabia"*; compasiunea cu câmp, fruct și promisiunea fertilă pe care Natura o dă în reînnoirea sa în următoarele stanzuri; *"păsările nesăbuite"* din stanza 30 și, după o anumită agitație de invocare a absențelor, *"bardele invidiate și totuși cât de nesimțite sunt ele"* ale stanzei 43.

La rang înalt stau şi elogierile legate de curajul şi puterea omului simplu, neatins de societatea burgheză. De-a lungul poemului, au loc de asemenea descrieri fabuloase ale naturii, efectele senzoriale ale fulgerelor care despică cerul atrăgând atenţia poetului, precum şi întinderile de apă flate în contrast cu uriaşele masive muntoae “Dar cerul nopţii-i brusc schimbat...Furtună năprasnică mai eşti pe întuneric!/Ah, mă vrăjesc ca negrii ochi de brună/străfulgerele arzând feeric/cad trăznete cu bubuit isteric” [11, p. 334].

În descrierile sale, Byron foloseşte o serie de figuri de stil, de personificări, de comparaţii şi de metafore, cum se observă şi în versurile de mai sus, astfel, tabloul creat este de o frumuseţe fantstică, demnă de un adevărat poet universal. Versurile lui Byron din acest poem, redau imaginea amplă a personajului principal, dar şi a autorului însuşi. Toate reflecţile ironice, împreună cu limbajul autorului, dau acestei scrieri imaginea unui poem lirico-epic, conceput ca un adevărat jurnal de călătorie.

Poemul în sine nu constituie doar descriere unor locuri exotice, magnifice, ale acestei călătorii mediteraneene, ci reprezintă un adevărat strigăt sub form unei satire sau a unui pamflet

BDD-A29735 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.15 (2026-09-14 15:13:14 UTC)

împotriva tiraniei. Peisajele de o frumuseţe tulburătoare prezintă o imagine nouă, neexplorată încă de personajul nostru sau în acelaşi timp imagini care amintesc de vremurile de odinioară.

Așa cum am devenit conștienți de criza cu care ne confruntăm în lumea naturală și vom amplifica în continuare opinia cititorilor și a cadrelor didactice că Byron a fost al doilea după Shakespeare ca poet englez, că el aparține sigur în acel loc și, mai presus de toate, că poezia lui este preocupată de acele întrebări care afectează natura noastră umană, inclusiv de etică și de un sentiment de responsabilitate față de mediu, așa cum se cuvine unui eco-poet.

BIBLIOGRAPHY

1. Lovell, His Very Self and Voice: Collected Conversations of Lord Byron, New York, 1955
2. Timothy Clark. The Cambridge Introduction to Literature and the Environment. Cambridge University Press, 2011
3. http://users.dickinson.edu/~nicholsa/Romnat/wordsworth.htm
4. Birgit Neumann, Cultural Ways of Worldmaking: Media and Narratives, 2010
5. David Stevens, Romanticism, Cambridge University Press, 2004
6. Sue Chaplin, Joel Faflak Media of The Romanticism Handbook, Bloomsbury Academic, 2011
7. Cop, T. (2014). William Wordsworth. Wikipedia. Available at en.wikipedia.org/wiki/William_Wordsworth
8. Peter L.Thorslev, The Byronic Hero: Types and Prototypes. University of Minnesota Press, 1962
9. Ellis, David, Byron in Geneva, that summer of l816, Liverpool University Press 2011
10. Shaw, Philip, Wordsworth or Byron? The Byron Journal 2003, issue 31
11. Byron, Opere, Poezia I, traducere de Aurel Covaci, Petre Solomon şi Virgil Teodorescu, Editura Univers, Bucureşti, 1985, 334

BDD-A29735 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.15 (2026-09-14 15:13:14 UTC)